

Trouwen

Het is bekend, ik ben ermee gestopt. Ik heb er zo gezegd de brui en de pijp aan Maarten gegeven, de hamer aan de wilgen gehangen en nog meer van dat soort zaken ergens onder gebracht. Ik bedoel met het baasje spelen van KBO Goes. Het is mooi geweest. Bijna 20 jaar liep ik samen met andere lieden aan de kar te trekken om u als lid iets te bieden op het gebied van belangenbehartiging, voorlichting en vermaak. Misschien heb ik te lang op die stoel gezeten en denkt u dat ik van het pluche geen afscheid kon nemen. Dat is echter geen waar, want ik houd niet zo van pluche, omdat ik het niet zo pluis vind of op z'n Zeeuws gezegd, je zou "der pluuzen van kunne kriehen." Makkelijk was het niet, want het is toch een stukje van je leven geworden. Ik was er mee van de straat, ben daardoor geen hangoudere geworden en kon u en anderen ermee helpen. Gelukkig vonden we een nakomer. In de loop der jaren hadden we al eens rond gekeken naar een mogelijke volger, maar zo heel erg snel vonden we ware Jacob niet. We hadden nogal wat noten op onze zang en dan moet je geduld hebben. Maar, eind goed al goed, want toen we iemand in het vizier kregen ontdekten we dat Theo zijn naam was en we er snel bij moesten zijn. We gingen er met gezwinde pas op af, bespraken een en ander met hem, hij keek eens rond, waarbij hij de kat daarbij wel in de boom liet zitten en deed met zijn reactie snel zijn naam eer aan, want Theo heet van achteren Snel. En als extra surprise kwam hij op de Sintmiddag de spreekwoordelijke hamer van mij overnemen en hij is nu sinds de middag onze voorzitter. Ik roep u allen op om u massaal achter hem te scharen en hem te volgen in zijn koers van leiden. En natuurlijk wens ik hem veel succes toe.

Maar wat heeft het bovenstaande nu met trouwen te maken? Trouwen is heel een heel andere tak van sport dan baasje spelen over ouderen, senioren en bejaarden. Hoewel er mensen zijn, die denken dat trouwen betekent dat ze dan de grote broek aan krijgen in de gestichte woongemeenschap of dat ze dan echt de pater familias van de familie worden. Een soort Don Cor Leone dus, maar niets is minder waar. De overeenkomst tussen het eerste stoppen en het trouwen is dat ik daarmee ook gestopt ben. In zo'n achttien en een half jaar heb ik rond de vierhonderd vijftig huwelijken achter de rug, waarvan twee met vier bruidegommen. Ik heb dus heel wat bruiden versleten, maar van geen van hen gescheiden ben en ik gaf ze ook nooit mijn JA-woord. Ik heb met hen ook nooit een huis of de echtelijke sponde gedeeld, ik heb met hen nooit de akte getekend die mij aan hen zou moeten verbinden, maar wel de akte die hen aan hun bruidegom verbond. Wat ik wel met hen gedaan heb? Wel, gewoon "in de echt verbonden" en JA tegen elkaar laten zeggen.

Geen enkele van die bruiden en -gommen leken op elkaar. Er was er nooit één een kopie van een vorige bruid of bruidegom. Er waren hele jonge trouwlustigen bij, ook van rijpere leeftijd en behoorlijk wat oudere gelukzoekers. Er waren er die voor de eerste keer trouwden, maar ook voor de vierde keer. Sommigen wilden geen toespraak, anderen weer wel. En die zonder toespraak stonden dan binnen vijf minuten weer op straat en die wel met feestelijke woorden aan elkaar verbonden werden daalden na ongeveer een half uur de stadhustrappen af.

Ik lichtte van velen van hen het doopceel. Tenminste voor zo ver ze dat mij toevertrouwden. En ik mag zeggen dat ik hierbij boeren, burgers en buitenlui heb ontmoet. Binnen- en buitenlanders en mensen van alle soorten geestelijke overtuigingen. Kinderen van voor mij geheel onbekende ouderparen, maar ook van mij wél bekende ouderparen. Mannen en vrouwen te kust en te keur.

Bij het vertellen van hun levensloop kreeg je soms een heel verhaal te horen, bij anderen was dat maar summier en weer anderen wilden dus geen toespraak of alleen maar een algemene. Ik heb met heel wat van hen een babbel onder vier ogen gehad om te proberen iets uit hun leven te weten te komen. En dan kreeg je heel wat verschillende verhalen te horen. Die heb ik allemaal genoteerd, in mijn binnenste opgeslagen en ze verwerkt in toespraken, die op deze JA - zeggings afgestemd waren. De inhoud van die gesprekken bevestigden mij dat het leven niet altijd rozengeur en maneschijn is, maar ook zorgen kan geven. Maar ook dat die zorgen overwonnen kunnen worden met liefde en trouw, vertrouwen in

elkaar, het aan elkaar toevertrouwen, eerbied en respect voor elkaar opbrengen en gelijkwaardig zijn aan elkaar. Of mijn woorden bij al 'mijn' bruidsparen in vruchtbare bodem zijn gevallen, mag ik betwijfelen. Ook dat is het leven, maar als je iemand tegenkomt die zegt dat hij vijftien geleden door jou is getrouwd en nog steeds met diezelfde bruid of bruidegom door het leven reist, ben je best wel een beetje grôôs en is iemand helpen in haar of zijn geluk iets wat je een gevoel van dankbaarheid geeft.

Augustinus